

РЕШЕНИЕ

№ 2362

гр. София, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 05.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **971** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/, § 9 от ПЗР на ЗВ и чл. 166 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], против Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 8/12.01.2022 г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“, с който на основание чл. 195б, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и ал. 6 от Закона за водите (ЗВ) е установено по основание и размер задължение на [фирма], представляващо дължима такса за водовземане. В полза на жалбоподателя е издадено Разрешително за водовземане с краен срок на действие 30.10.2020 г. на Директора на басейнова дирекция И.. В жалбата са наведени доводи, че АУПДВ е издаден при съществено нарушение на процесуалните правила и при несъобразяване с материалноправните разпоредби. Поддържа се че същият е издаден при неспазване на изискването за форма, тъй като в нарушение на чл. 59 АПК не е мотивиран. Сочи се също така, че проверките на контролните органи не са обективно извършени, тъй като няма данни да са поканени представители на дружеството за присъствие при извършваните проверки за установяване на реално изразходваното количество водни маси и следователно няма как да бъде установено действително пропуснатото количество вода за напояване. По тези съображения се иска отмяна на оспорения АУПДВ. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът, Директора на Б. дирекция И. район, чрез процесуалните си представители в съдебно заседание оспорва жалбата, като излага съображения за законосъобразност на оспорения АУПДВ. Претендира присъждането на деловодни

разноски.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната пред административния орган преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Жалбоподател е титуляр на разрешение за водовземане от 2005 г., с продължен срок, издадено от министър ОСВ с краен срок на действие на разрешителното до 30.10.2020 г. Разрешителното е било за водовземане от яз. „Б.“, изграден на р. М., землището на [населено място], [община], обл. П. с цел на водоползването – напояване, водоснабдяване на селскостопански обекти в района на [населено място] и [населено място] и риборазвъждане с лимит на ползваната вода. Не е спорно, а това се установява и от подадената от дружеството декларация, че водоползването е продължило и през 2019 г.

Оспорващото дружество е подало декларация по чл. 194б ЗВ, на 31.01.2020 г., с която е декларирало, че за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г. отнетото количество вода 1. За напояване е 4834152 куб.м. и 2. за стопански нужди е 230508 куб. м.

При извършена проверка на 06.06.2019, резултатите от която са обективирани в Констативен протокол №Пз-15/13.01.2020 г.; КП № Пз-178/23.04.2021 г., е констатирано, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водовземане за периода 01.04.2019 г. – 31.10.2019 г. в размер на 4399,08 лева; за селскостопански обекти – животновъдство дължимата такса е 1383,05 лв. Общо за периода, 01.01.2019 – 31.12.2019 г. дължимата такса е 5782,13 лв.

С писмо изх. № ПО-02-112/28.04.2021 г., дружеството е поканено доброволно, в 14-дневен срок да заплати парично задължение /такса/ за водовземане от обект яз. „Б.“, изграден на р. М. по разрешително № 003534/17.02.2005, продължено с решение № 287/19.10.2010 г издадени от МОСВ изчислени на база декларирани иззети количества водна маса в общия размер от 5782,06 лв. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че в 14-дневния срок, посочен в поканата за доброволно изпълнение, жалбоподателят е заплатил дължимата такса за водовземане за 2019 г. Изпратено е и уведомление за започване на административно производство ПО-02-112/1/22.06.2021 г., връчено на жалбоподател на 24.06.2021 г.

Производството е приключило с издаване на оспорвания АУПДВ № 8/12.01.2022 г., изпратен на дружеството и получен на 17.01.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от Директор на Б. дирекция, И. район, който съгласно разпоредбата на чл. 195б ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. В този смисъл, оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, на което е изчислена. В съответствие с чл. 195б, ал. 2 ЗВ са посочени и

писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водоземане от повърхностен воден обект, констативни протоколи от извършени проверки, покана до лицето за доброволно изпълнение и т. н. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2019 г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на издателя му. При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като са съставени констативни протоколи и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. В АУПДВ са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. Жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства, че е извършил дължимите плащания на таксата за водоземане за процесния период, а и обемът на водоземането, въз основа на който е определен размерът на дължимите суми, е деклариран от самия жалбоподател, и съответства на отразените в АУПДВ. Нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатира в случая.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с изискването, въведено с чл. 195б, ал. 2 от ЗВ, съгласно който текст актът се издава въз основа на писмени доказателства, поради това, че е налице констативен протокол от извършения контрол за изпълнение на задължението, както и покана до лицето за доброволно изпълнение.

Съгласно чл. 194б от ЗВ в редакцията към датата на възникване на задължението, ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се изчислява таксата. По така подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка на информацията съгласно чл. 194б, ал. 3 от ЗВ. Към декларацията е приложен и доклад по реда на чл. 48, ал. 1, т. 12 от ЗВ о изпълнителен директор на [фирма] с посочване на същите количества за водоземане и остойностяването им, както е в декларацията. При съответствие на информацията по ал. 1 с условията по ал. 3 директорът на басейнова дирекция уведомява писмено титуляря на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена. Съгласно чл. 15, ал. 1 от Тарифа за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС 177/ 24.06.2011г, отменена но относима към процесния период (Тарифата) таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване са годишни и се заплащат не по-късно от 31 март на следващата година. Съгласно разпоредбата на чл. 195б от Закона за водите, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този

закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 ДОПК, което производство има за цел установяване по основание и размер на публични вземания. Основанието за дължимостта на процесната такса за водовземане е регламентирано със Закона за водите, като законодателят в нормата на чл. 194, ал. 6 от Закона за водите е предвидил конкретния размер на дължимата такса да се определя съгласно подзаконов нормативен акт. В настоящия случай е приложима Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в сила от 01.01.2017 г. за периода 2018 г. и § 9 ПЗР на ЗВ. По делото няма спор, че жалбоподателят е извършвал водовземане от процесния воден обект. Според § 9 от ПЗР на Закона за водите, когато използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи заплащане на такси, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му. В случая задължението за заплащане на такси произтича от осъщественото водовземане, без значение, дали то има основание, тоест в конкретната хипотеза издаденото разрешително е с изтекъл срок на действие /до 10.12.2016 г. / Задължението за заплащане на такси за водовземане възниква въз основа на влязъл в сила акт на регулиращия орган, на база конкретните размери на фактически изетите водни количества, които жалбоподателят сам е декларирал, а ответникът приел за реални. За актуваните /доставените и продадени за напояване/ количества вода такса за водовземане се заплаща по действително отнетия обем вода, съгласно чл. 194, ал. 1, т. 1, б "а" от Закона за водите, вр. чл. 194, ал. 2 от

Закона за водите и на основание относими по време редакции на Тарифата за таксите. Няма спор, че дружеството-жалбоподател не е заплатило дължимата такса за процесния период, като това обстоятелство, се установява от приложените констативни протоколи, обективиращи резултатите от извършена проверка от длъжностни лица на ответника. Размерът на таксите е определен на базата на посочените в декларацията по чл. 194б ЗВ отнети годишни водни обеми, като на основание § 9 от ПЗРЗВ, задължението е определено съобразно заявеното и остойностено от представляващия жалбоподателя количество водна маса. Предвид гореизложеното съдът намира, че размерът на дължимата такса за водовземане за процесните периоди е законосъобразно определен, съобразно методиката, посочена в Закона за водите и Тарифата, посочени в АУПДВ и по горе.

Не се твърдят извършени плащания от страна на дружеството-жалбоподател, а с оглед на липсата на отменителни основания, съдът счита, че жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Относно определената лихва, съдът съобрази следното: По аргумент от чл. 84 от ЗЗД забавата настъпва след изтичане на определения срок без да е необходимо да бъде връчвана покана за доброволно изпълнение. В случая съгласно чл. 194б, ал. 2 ЗВ, задължението се внася до 15. 02. на следващата година, поради което периодът на забавата за отчетния период е от 16.02.2020 г., както е приел административният орган. Като ползва електронния калкулатор на официалната страница на Националната агенция за приходите, съдът намира дължимата лихва за забава за правилно определена.

Предвид установените факти от значение за спора, следва извод, че не са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от

компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона. Съдът намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

В полза на ответника се присъждат разноски в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

При този изпод на спора на оспорващото дружество не следва да се присъждат разноски. Ответникът не претендира присъждането на такива, поради което съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Съдът РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], против Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 8/12.01.2022 г., издаден от Директора на Б. дирекция И. район, с който на основание чл. 195б, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за водите (ЗВ) е установено по основание и размер задължение на [фирма] представляващо дължима такса за водовземане, за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г., в размер: 5782,13 лв. - главница, ведно с дължимата лихва за периода на забава общо в размер на 1119,58 лв. от воден обект – обект яз. „Б.“, изграден на р. М. по разрешително № 003534/17.02.2005, продължено с решение № 287/19.10.2010 г издадени от МОСВ.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Б. дирекция И. район сумата 100 (сто) лева разноски.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

Съдия